

Malološki in Kamili, večkrat po licih obilne solze, lepe kot biseri, a vendarle grenke, grenke — — —

Ako mi dá ljubi Bog pri gospici Kamili še kaj dolgo živeti, in če me boste hoteli še dalje poslušati, povem vam prihodnje leto o svojih nadaljnjih doživljajih.

J. E. Bogomil:

Zimski gost.

alo se je enkrat pokadilo, potem ga pa kar ni hotelo biti v ravnino in dolino tisto leto. Hribovski otroci so se bili že naveličali sankanja in nerodnih sneženih potov, a dolinska in ravninska srca so še vedno hrepenela: »O sneg, o sneg — zdaj bi bilo pa že prav, ko bi prišel!«

Vse po dolinah je hrepenelo po snegu. Sani v podstrešnem kotu, ki so bile med letom vse zarjavele, so vzdihovale: »Ko bi nam sneg vrnil prejšnjo lepoto!« Žebliji na Tončkovih škornjih so se spomnili, kako jih le sneg ugladi, in radi bi bili gladki kakor lani. Tonček pa in Milka in Verica in ves drugi drobiž — vsem je stopila pred oči lanska zima z obilim veseljem in zabavami. In vse je hrepenelo in klicalo: »O prid!, sneg, prinesi nam spet zabave, prinesi nam veselja!« Še celó ata in mama in drugi odrasli so zahrepeneli po snegu: »Naj bi že prišel sneg! Bo vsaj za nekaj časa vsak dan malo miru v hiši!«

In sneg — mehak, kakor je — je uslišal prošnje in želje dolinskih in ravninskih src. Poslal je nad zemljo najprej dolgočasne sive megle. Ko so bile vse zbrane, jim je pa ukazal: »Zdaj pa le!«

Izpod neba so jeli padati sneženi kosmiči. Vedno gosteje in vedno močnejše so padali. In pokazal se je sneg po strehah in cestah, in hitela mu je vsa mladež nasproti. Smehljali so se mu. Lovili so snežinke, nastavljali glave, skakali vanj, stiskali kepe, in rahle snežinke so jim padale na obleko, na obraz, na lase ... In kamor so padle, so se od veselja raztopile. Zakaj tako presrčnega sprejema niso pričakovale. To jim je ogrelo — ljubezen.

Potem je sneg malo prenehal. Pa spet in spet se je spomnil, kako radostno so ga sprejeli po ravninah. In začel je vnovič padati. A kaka izpremembra! Kjer se je pokazal, povsod je našel le puste, čemerne obraze. Nobenega pozdrava več! Skozi kako razdrobljeno okno je slišal še besede nevolje in godrnjanja: »Ali ga še res ni dosti? — Da bi še ta odlezel! — Kakšno vreme, uj, kakšno vremel!«

»Sneg, sneg!«

Zaprisegel je potem sneg, da se ljudem maščuje. Sklenil je zvezo z mrazom in z burjo, z dežjem in z jugom, da ljudi kaznuje za njih nestanovitnost. Potem pa, ko je menil, da se je zadosti znesel, jo je potegnil v daljne, nam neznane kraje, in ni ga hotelo biti več nazaj.

Čez leto in dan so pa ljudje spet hrepeneli po njem, in sneg jih je spet obiskal. A spet so se ga kmalu naveličali, pa je spet odšel jezen.

In ta zgodba se ponavlja vse rodove in vsa tisočletja. Človek in narava — kakor brat in sestra. Če sta dolgo skupaj, se drug drugega naveličata; če sta narazen, drug po drugem hrepenita.

Dr. Joža Lovrenčič (s hčerko), gimnazijski profesor in slovenski pesnik, poročevalec v odseku za leposlovje na V. katoliškem shodu v Ljubljani (25.—28. avg. t. l.). Poročal je gospod tudi o naših mladinskih listih „Vrtcu“ in „Angelčku“ ter ju v akademskem domu mnogobrojno zbranim udeležnikom toplo priporočil. — Hvala mu!